

एक असामान्य विचार

हा कथनाचा मार्ग चालताना, जो एक स्वतंत्र आत्मचरित्रात्मक अस्तित्व म्हणून सुरू झाला होता, पण कधीही संपादकीय मानसिकतेने नाही, मला फारसे अडथळे आले नाहीत; अपवाद फक्त त्या वारंवार येणाऱ्या संपादकीय निर्णयांचा, जे उघडपणे, अनेकदा अगदी जोरदारपणे, असहमती दर्शवत होते आणि म्हणत होते की हा कथनाचा असा प्रकार आहे जो मोठ्या प्रमाणावर **AMAZON-FRIENDLY** संस्कृतीने घडवलेल्या वाचकवर्गासाठी ना वाचनीय आहे ना पचनीय. प्रकाशकांना जे स्वीकारार्ह वाटत होते त्यानुसार मान्य केलेल्या, संस्कारित केलेल्या आणि जुळवून घेतलेल्या कथांची वाचकांना सवय झाली होती, आणि त्यात अनेकदा कलाकृतीचे खरे स्वरूपच हरवून जात होते. म्हणून, ते म्हणायचे, माझी कथा कधीच बसणार नाही.

गंमत म्हणजे, नेमक्या त्याच गोष्टीने मला सर्वात जास्त चेतवले: सेन्सॉरशिपशिवाय, कोणतेही रूपांतर न करता, एका वैश्विक वाचकासाठी कथा सांगण्याची शक्यता, जिथे वाचन म्हणजे फक्त एका कथेबद्दल नसेल, तर जगलेल्या, किंवा कल्पिलेल्या, आयुष्याबद्दल असेल, जे विश्वास ठेवलाच पाहिजे असे नसूनही विश्वासार्ह असेल.

काय लिहायचे याचा मी कधीही आधीच ठरवलेला आराखडा वापरला नाही. माझे मन, माझे अनुभव, माझ्या धारणा आणि माझ्या कल्पना यांनी मला मार्ग दाखवला. त्या प्रत्येकाच्या आतच **येशू** हे पात्र जन्माला आले. अध्यात्मात वर्णन केलेले नव्हे, तर मार्केटिंग, विक्री आणि कॉर्पोरेट जगाचे, जिथे मुख्य उत्पादन एकच होते: शब्द.

मग वेगवेगळ्या कथा आल्या, काही इतरांपेक्षा जास्त मजेदार, पण नेहमीच कथनात्मक कथा, कधीही ईशनिंदा करणाऱ्या नाहीत आणि कधीही अनादर करणाऱ्या नाहीत. त्यांतून तो उदयाला आला ज्याला मी **वर्ष २००० चा Gillette सहकारी**, असे नाव दिले: एका अशा कंपनीत अस्तित्वात असलेला, जी एकोणिसाव्या शतकाच्या अखेरीसच जन्माला येणार होती, आणि तरीही कसा तरी तिचा इतिहासातील पहिला मानकरी ठरलेला.

हे मी इतक्या बारकाईने का सांगतो आहे?

कारण दोनच दिवसांपूर्वी मी अमेरिकन पोपना पत्र पाठवले, ज्याचे आडनाव फ्रेंच आहे, **PREVOST**, आणि नकळत मी **GILLETTE**, या आडनावाने विचार करू लागलो: फ्रेंच आडनाव असलेला एक अमेरिकन माणूस.

मी थांबलो आणि माझ्या स्वतःच्या भूमिकेचा विचार केला, जणू एका अशा प्रकल्पाचे सत्य सांगण्यासाठी मला नेमले गेले होते, ज्यात पहिली चाचणी होती उत्पादनासह ब्रँड, आणि दुसरी होती ब्रँडशिवाय उत्पादन.

आणि खरोखरच तसे असेल तर?

तर कदाचित मी फक्त पैसे न भरणारा प्रेक्षक असण्याचा आनंद घेतला आहे.

आणि आपल्याला माहीत आहे की, जेव्हा आपण एखाद्या गोष्टीसाठी पैसे देत नाही, तेव्हा एकतर तिची किंमत फार कमी असते, किंवा आपण कष्टाशिवाय एखादे स्वप्न साकार करण्यात यशस्वी झालेलो असतो.

Ferdinando